

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ 1-99

<p>ᾠ κοινὸν ἀυτάδελφον Ἰσμήνης κάρα, “ἀρ’ οἴσθ’ ὃ τι Ζεὺς τῶν ἀπ’ Οἰδίπου κακῶν ὁποῖον οὐχὶ νῶν ἔτι ζῶσαιν τελεῖ; Οὐδὲν γὰρ οὐτ’ ἀλγεινὸν οὐτ’ ἄτης ἄτερ 5 οὐτ’ αἰσχροὺς οὐτ’ ἀτιμῶν ἐσθ’, ὅποιον οὐ τῶν σῶν τε κάμῶν οὐκ ὅπωπ’ ἐγὼ κακῶν. Καὶ νῦν τί τοῦτ’ αὖ φασι πανδήμῳ πόλει κήρυγμα θεῖναι τὸν οὐρατιγῶν ἀρτίως; Ἔχεις τι κείσῃκουσας; ἢ σε λανθάνει πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά; 10</p>	<p>(Πολύ)αγαπημένη μου ἀδελφή Ἰσμήνη, ἀράγε ξέρεις ἀν υπάρχει καμιά ἀπὸ τις συμφορὲς που μας κληροδότησε ὁ Οἰδίποδας καὶ (που) νὰ μὴν τὴν ἐστείλε ὁ Δίας σε μας τις δυο ὅσο εἴμαστε στὴ ζωὴ; Γιατί τίποτε δὲν υπάρχει οὔτε λυπηρὸ (δυσάρεστο) οὔτε ολέθριο οὔτε αἰσχρο (ντροπιαστικό) οὔτε ἐπονεϊδιστο (ατιμωτικό), που νὰ μὴν ἔχω δεῖ ἐγὼ μέσα στα δικά, σου καὶ στα δικά μου βάσανα. Καὶ τώρα τι(εῖναι) πάλι αὐτὴ ἡ διαταγὴ που λένε ὅτι διακήρυξε πρὶν ἀπὸ λίγο ὁ στρατηγὸς σε ολόκληρη τὴν πόλη; Ξέρεις τίποτε καὶ ἔχεις ἀκούσει; Ἡ διαφεύγει τὴν προσοχὴ σου ὅτι ἀπειλοῦν τοὺς ἀγαπημένους μας κακὰ που ταιριάζουν στους ἐχθρούς;</p>
<p>Ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων οὐθ’ ἠδὺς οὐτ’ ἀλγεινὸς ἴκετ’ ἐξ ὄτου δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο, μιᾷ θανόντων ἡμέρα διπλῆ χερί· 15 ἐπεὶ δὲ φρουδὸς ἐστὶν Ἀργείων στρατὸς ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδὲν οἶδ’ ὑπέρτερον, οὐτ’ εὐτυχοῦσα μᾶλλον οὐτ’ ἀτωμένη.</p>	<p>Σε μένα τουλάχιστο, Ἀντιγόνη, καμιά εἶδηση γιὰ τα ἀγαπημένα μου πρόσωπα δὲν ἐφθασε οὔτε ευχάριστη οὔτε δυσάρεστη, ἀφ’ ὅτου δύο εμεῖς στερηθήκαμε τα δυο μας ἀδελφια, που σκοτώθηκαν σε μιὰ ἡμέρα με ἀμοιβαίῳ φόνῳ· ἀπὸ τότε ὅμως που ὁ στρατὸς τῶν Ἀργείων τράπηκε σε φυγὴ τὴ νύχτα αὐτὴ, δὲν ξέρω τίποτε περισσότερο οὔτε ὅτι εἶμαι πιο εὐτυχοῦσμένη οὔτε πιο δυστυχοῦσμένη.</p>
<p>AN. Ἦδη καλῶς, καὶ σ’ ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν τοῦδ’ οὐνεκ’ ἐξέπεμπον, ὡς μόνη κλύοις.</p>	<p>Ἦμουνα σίγουρη, καὶ γι’ αὐτὸ ζήτησα νὰ σε φέρω ἐξω ὀπὸ τις ἐξώπορτες τοῦ ἀνακτόρου, γιὰ νὰ τ’ ἀκούσεις μόνη.</p>
<p>IS. Τί δ’ ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ’ ἔπος.</p>	<p>Τι συμβαίνει λοιπόν; Γιατί δείχνεις ὅτι κάποια εἶδηση σε βασανίζει</p>
<p>AN. Οὐ γὰρ τάφου νῶν τῶ κασιγνήτῳ Κρέων τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ’ ἀτιμάσας ἔχει; 22 Ἐτεοκλέα μὲν, ὡς λέγουσι, σὺν δίκῃ χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ, κατὰ χθονὸς 25 ἔκρυψε τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς, τὸν δ’ ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν ἀστοῖσιν φασὶν ἐκκεκηρῦχθαι τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι μὴδὲ κωκυσαί τινα, 30 ἔαν δ’ ἄκλαυτον, ἀταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν θησαυρὸν εἰσορῶσι πρὸς χάριν βοράς. Τοιαυτὰ φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα σοὶ κήριό, λέγω γὰρ κήριέ, κηρύξαντ’ ἔχειν, καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖσι μὴ εἰδόσιν 35 σαφῆ προκηρύξοντα, καὶ τὸ πρῶγμ’ ἄγειν οὐχ ὡς παρ’ οὐδέν, ἀλλ’ ὅς ἂν τούτων τι δρῶ, φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει. Οὕτως ἔχει σοὶ ταῦτα, καὶ δείξεις τάχα εἴτ’ εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ’ ἐσθλῶν κακῆ.</p>	<p>Γιατί ὁ Κρέοντας ἀπὸ τα δυο μας ἀδελφια δὲν ἔχει κρίνει ἀξιο ταφῆς τὸν ἕνα, ἐνῶ τὸν ἄλλο ἀνάξιο νὰ ταφεῖ; Τὸν Ετεοκλή, καθὼς λένε, ἀφ’ οὗ φέρθηκε με δίκαιη κρίση καὶ σύμφωνα με τὴ θρησκευτικὴ συνήθεια, διέταξε νὰ τὸν θάψουν, ὥστε νὰ εἶναι τιμημένος ἀνάμεσα στους νεκροῦς τοῦ κάτω κόσμου, ἀλλὰ τὸ κορμί τοῦ Πολυνείκη, που πέθανε με ἀξιολύπητο τρόπο, λένε ὅτι ἔχει διακηρυχθεῖ στους πολίτες νὰ μὴν τὸν θάψει μήτε νὰ τὸν θρηνήσει κανεὶς, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσουν ἀκλαυτο, ἀταφο, ευχάριστο εὐρημα γιὰ τα ὄρνια που λαίμαργα ψάχνουν γιὰ τὴν τροφὴ τους. Τέτοια λένε ὅτι ἔχει κηρύξει δημόσια «ὁ καλὸς» Κρέοντας γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα -λεω καὶ γιὰ μένα (φαντάσου καὶ γιὰ μένα!)- κι ὅτι ἐρχεται ἐδῶ γιὰ νὰ διακηρύξει δημόσια αὐτά, ὥστε νὰ εἶναι καθαρὰ σ’ ὅσους δὲν τα ξέρουν, καὶ ὅτι δε θεωρεῖ τὴν ὑπόθεση ἀσήμαντη, ἀλλὰ ὅτι περιμένει (αὐτόν) που τυχόν κάνει κάτι ἀπὸ αὐτά, θάνατος με δημόσιο λιθοβολισμό ἐνώπιον τῶν πολιτῶν. Ἔτσι ἔχουν αὐτά γιὰ σένα, καὶ γρήγορα θα ἀποδείξεις ἀν εἶσαι ἀπὸ ευγενικὴ γενιά καὶ γενναία στὸ ἦθος ἢ τιποτένια ἀπὸ ευγενικὴ γενιά.</p>
<p>IS. Τί δ’, ὦ ταλαίφρων, εἰ τὰδ’ ἐν τούτοις, ἐγὼ 41 λύουσ’ ἂν εἶθ’ ἄπτουσα προσθεῖμην πλέον;</p>	<p>Ἀλλὰ, δύστυχη, ἀν ἐτσι ἔχουν τα πράγματα, τι ὄφελος θα μπορούσα νὰ φέρω ὅ,τι καὶ ἀν κάνω;</p>
<p>AN. Εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάση σκόπει.</p>	<p>Ἐξέτασε ἀν θα με βοηθήσεις καὶ θα συνεργαστεῖς μαζί μου.</p>
<p>IS. Ποῖόν τι κινδύνευμα; ποῖ γνώμης ποτ’ εἶ;</p>	<p>Γιὰ ποια επικίνδυνα πράξη μιλάς; Τι τάχα ἔχεις στὸ μυαλό σου;</p>

AN.	Εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῆδε κουφιεῖς χερί.	(Εξέτασε) αν θα σηκώσεις το νεκρό μαζί μ' αυτό εδώ το χέρι
ΙΣ	Ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόρητον πόλει;	Αλήθεια, σκέπτεσαι να τον θάψεις, αν και απαγορεύεται ρητά στους πολίτες;
AN 45	Τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν, ἦν σὺ μὴ θέλῃς, ἀδελφόν· οὐ γὰρ δὴ προδοῦσ' ἀλώσομαι.	(Σκέπτομαι να θάψω) το δικό μου, τουλάχιστον, και το δικό σου αδελφό, αν εσύ δε θέλεις - γιατί δε θα κατηγορηθώ ότι τον πρόδωσα.
ΙΣ.	Ἦ σχετλία, Κρέοντος ἀντειρηκότος;	Παράτολμη, ενώ το έχει απαγορεύσει ο Κρέοντας;
AN.	Ἄλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν μέτα.	Αλλά αυτός δεν έχει κανένα δικαίωμα να με εμποδίζει (να θάψω) τους δικούς μου.
ΙΣ 50.	Οἴμοι· φρόνησον, ᾧ κασιγνήτη, πατῆρ ὡς νῦν ἀπεχθῆς δυσκλεῖς τ' ἀπώλετο, πρὸς αὐτοφάρων ἀμπλακημάτων διπλάς διμεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῶ χερί· ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν ἔπος, πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λαβᾶται βίον·	Αλίμονο, σκέψου, αδελφή μου, πόσο μισητός και ντροπιασμένος χάθηκε ο πατέρας μας αφού κτύπησε δυνατά τα δυο του μάτια ο ίδιος με το ίδιο του το χέρι για τα αμαρτήματα που μόνος του έφερε στο φως.
55	αὐτοκτονοῦντε τῶ ταλαιπῶρῳ μόρον κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπαλλ' ἴλοιν χεροῖν. Νῦν δ' αὖ μόνῃ δὴ νῶ λελεμμένα σκόπει ὄσφ κάκιστ' ὀλοῦμεθ', εἰ νόμου βία ψήφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν.	έπειτα η μητέρα και σύζυγος, διπλό όνομα (για ένα και το αυτό πρόσωπο), πεθαίνει ντροπιασμένη με πλεκτή θηλιά. και τρίτο, οι δυο μας αδελφοί μέσα σε μια ημέρα που αλληλοσκοτώθηκαν οι δυστυχημένοι βρήκαν αμοιβαίο θάνατο με χέρια που σήκωσαν ο ένας εναντίον του άλλου.
60	Ἄλλ' ἐννοεῖν χρῆι ἰωῦω μὲν γυναιχ' ὅτι ἔφουμεν, ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχομένῃ· ἔπειτα δ' οὐνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων καὶ ταῦτ' ἀκούειν κᾶτι τῶνδ' ἀλγίονα.	Και ώρα πάλι, που οι δυο μας έχουμε μείνει ολομόναχες, σκέψου πόσο αιμωτικά θα χαθούμε, αν, παραβιάζοντας το νόμο, παραβούμε την απόφαση ή την εξουσία τον βασιλιά. Αλλά πρέπει να σκεφθείς (από τη μια) το εξής, ότι γεννηθήκαμε γυναίκες και από την άλλη δεν μπορούμε να τα βάζουμε με τους άνδρες.
65	Ἐγὼ μὲν οὖν αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς ξύγγνοιον ἴσχειν, ὡς βιάζομαι τάδε, τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι· τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.	κι έπειτα ότι αυτοί που μας κυβερνούν είναι πιο ισχυροί, ώστε να υπακούμε και σ' αυτά και σε ακόμη πιο οδυνηρά από αυτά. Εγώ λοιπόν παρακαλώντας αυτούς που είναι στον κάτω κόσμο να με ουγχωρήσουν, ελειδή κάνω αυιά χωρίς τη θέλησή μου, θα υλιακούου στους άρχοντες, γιατί το να προσπαθεί κανείς να κάνει πράγματα ανώτερα από τις δυνάμεις του είναι ανόητο εντελώς.
AN 70	Οὐτ' ἂν κελεύομαι· οὐτ' ἂν, εἰ θέλοις ἔτι πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἂν ἠδέας δρόφης μέτα. Ἄλλ' ἴσθ' ὅποιά σοι δοκεῖ, κείνον δ' ἐγὼ θάψω καλὸν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν.	Ούτε θα σε παρακαλούσα. ούτε θα δεχόμουνα βέβαια με ευχαρίστηση τη σύμπραξή σου, αν θα ήθελες πια να με βοηθήσεις. Μα έχει όποια γνώμη θέλεις, εκείνον όμως εγώ θα τον θάψω. θα είναι ωραίο για μένα να κάνω αυτό (να θάψω τον αδελφό μου) και να πεθάνω.
75	Φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι, φίλου μέτα, ὅσια πανουργήσασ· ἔπει πλειων χρόνος ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε. Ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι· σοὶ δ' εἰ δοκεῖ, τὰ τῶν θεῶν ἐντιμ' ἀτιμάσασθ' ἔχε.	Μαζί του αγαπημένη θα αναπαύομαι πλάι σε αγαπημένο, αφού διαπράξω μια ιερή παρανομία. γιατί είναι περισσότερος ο χρόνος, που πρέπει να είμαι αρεστή σ' αυτούς που είναι στον κάτω κόσμο παρά σ' αυτούς που είναι εδώ πάνω στη γη. Γιατί εκεί θα βρίσκομαι αιώνια. αν όμως εσύ το κρίνεις σωστό, περιφρόνα όσα είναι τίμια για τους θεούς.
ΙΣ.	Ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιούμαι, τὸ δὲ βία πολιτῶν δρᾶν ἔφυν ἀμήχανος.	Εγώ δεν τα περιφρονώ, όμως από τη φύση μου είμαι ανίκανη να πράττω (να ενεργώ) αντίθετα στη θέληση των πολιτών.
N 81	Σὺ μὲν τὰδ' ἂν προὔχοι· ἐγὼ δὲ δὴ τάφον χάσοις· ἀδελφῷ φιλάτῳ πορεύσομαι.	Εσύ αυτά να προφασίζεσαι. εγώ όμως θα πάω να σωρεύσω χώμα και να σηκώσω τύμβο για τον αγαπημένο μου αδελφό.
ΙΣ.	Οἴμοι· ἰαλαίνης ὡς ὑπερδέδουικᾶ οὐο.	Αλίμονο δυστυχησμένη, πόσο (πολύ) φοβούμαι για σενα!
AN.	Μὴ μοῦ προτάρβει· τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον.	Μη φοβάσαι για μένα. για τη δική σου μοίρα φρόντιζε.
ΙΣ. 85	Ἄλλ' οὖν προμηνύσης γε τοῦτο μηδεὶν τοῦργον, κρυφῆ δὲ κεῦθε, σὺν δ' αὐτῶς ἐγῶ.	Αλλά τουλάχιστο σε κανένα μην αποκαλύψεις το έργο αυτό. αλλά να το κρατήσεις μυστικό. το ίδιο θα κάνω κι εγώ.
AN.	Οἴμοι· καταῦδα· πολλὸν ἐχθίων ἔση σιγῶσ', ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξης τάδε.	Αλίμονο, διακήρυσέ το σ' όλους. πολύ πιο μισητή θα είσαι αν σιωπήσεις, αν δε διαλαλήσεις σ' όλους αυτά εδώ.

ΙΣ	Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.	Ἐχεις θερμὴ καρδιά για πράγματα ψυχρά.
ΑΝ.	Ἄλλ' οἶδ' ἀρέσκουσ' οἷς μάλισθ' ἀδεῖν με χρή	Ξέρω όμως ότι είμαι αρεστή σ' εκείνους που πρέπει προπάντων να αρέσω
ΙΣ	Εἰ καὶ δυνήσῃ γ' ἄλλ' ἀμηχάνων ἔρως.	Αν θα ἔχεις βέβαια και τη δύναμη. αλλά επιδιώκεις ακατόρθωτα.
ΑΝ. 90	Οὐκοῦν, ἦταν δὴ μὴ σθένει, πεπαύσομαι.	Λοιπόν θα σταματήσω, όταν πια δε ἔχω δύναμη.
ΙΣ.	Ἄρχῃν δὲ θηράν οὐ πρέπει τάμηχανα.	Καθόλου όμως δεν πρέπει να κυνηγᾶ κανείς ακατόρθωτα.
ΑΝ 95.	Εἰ ἰαυτῶα λέξεις, ἐχθαμῆ μὲν ἐξ ἐμοῦ, ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσῃ δίκη. Ἄλλ' ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο· πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον οὐδὲν ὅσπε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.	Αν συνεχίσεις να λες αυτό, θα μισηθεῖς βέβαια από μένα και δίκαια θα σε μισεί για πάντα ο νεκρός. Αλλά ἄφησε εμένα και τη δική μου αφροσύνη να πάθω αυτό το κακό. γιατί τίποτε τόσο φοβερό δε θα πάθω ὅστε να μην πεθάνω ἔντιμα.
ΙΣ.	Ἄλλ' εἰ δοκεῖ σοι, στείχε· τοῦτο δ' ἴσθ', ὅτι ἄνους μὲν ἔρχῃ, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη.	Πήγαινε λοιπόν αν έτσι κρίνεις. αλλά να ξέρεις τούτο, ότι δηλαδή πηγαίνεις ασυλλόγιστη, όμως αληθινά αγαπημένη στους αγαπημένους.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ : Στίχοι 280-331

ΧΟ 278		Βασιλιά, εδώ και πολλή ώρα βέβαια η σκέψη μου μού λει μήπως αυτό το έργο προέρχεται κατά κάποιον τρόπο από τους Θεούς
ΚΡ 280	<p>Παύσαι, πρὶν ὀργῆς κάμει μεστῶσαι λέγων, μὴ φευρεθῆς ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα. Λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτὰ δαίμονας λέγων πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι.</p>	<p>Πάψε, προτοῦ και μένα με γεμίσεις με θυμό με τα λόγια σου, μήπως αποδειχτείς ἀμυαλος αν και είσαι γέρος. Γιατί λες πράγματα ανυπόφορα, λέγοντας ότι οι θεοί προνοούν γι' αυτόν εδώ το νεκρό.</p>
285.	<p>Πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην ἔκρυπτον αὐτόν, ὅστις ἀμφικίονας ναοὺς πυρώσων ἦλθε κἀναθήματα καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν; ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾷς θεοὺς; Οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως</p>	<p>Ποιο απ' τα δύο, επειδή τον τιμούσαν υπερβολικά ως ευεργέτη, τον ἔθαπταν, (αυτόν) που ἦρθε για να βάλει φωτιά στους περιστυλους ναοὺς και τα αφιερώματα και ερημώσει τη γη τους και να καταλύσει τους νόμους;</p>
290	<p>ἄνδρες μὸλις φέροντες ἐρρόθουν ἐμοὶ κρυφῆ, κάρᾳ σεῖοντες, οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον, ὡς στέργειν ἐμέ.</p>	<p>Ἡ μήπως βλέπεις ότι οι θεοί τιμούν τους κακοὺς; Δεν είναι δυνατό. ἀλλά και από την πρώτη στιγμή της βασιλείας μου (κάποιοι) ἄνδρες στην πόλη που με δυσφορία ἀνέχονταν αὐτά (τη διαταγή μου) σιγομουρμούριζαν εναντίον μου κρυφά, κουνώντας το κεφάλι, και οὔτε ἐβαζαν υπάκουα τον τράχηλό τους κάτω από το ζυγό, ὅπως πρέπει (δικαίως), ὥστε να πειθαρχήσουν σε μενα.</p>
295	<p>Ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς παρηγημένους μισθοῦσιν εἰργάσθαι τάδε. Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἶον ἄργυρος κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε· τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἴστασθαι βροτῶν πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.</p>	<p>Γνωρίζω πάρα πολύ καλά ότι αυτοὶ τα ἔχουν κάνει αὐτά εδώ. παρασυρμένοι με χρήματα απ' αυτούς.</p>
300	<p>Ἔκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς παρηγημένους μισθοῦσιν εἰργάσθαι τάδε. Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἶον ἄργυρος κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε· τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἴστασθαι βροτῶν πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.</p>	<p>Γιατί κανένας θεσμός (τόσο) κακός δε βλάστησε στους ανθρώπους ὅσο το χρήμα. αὐτό και πόλεις κυριεύει, αὐτό (και) ανθρώπους ξεσπιτώνει, αὐτό καθοδηγεῖ και διαστρέφει τις δίκαιες γνώμες των ἀνθρώπων να στρέφονται σε αἰσχρὲς πράξεις.</p>
305	<p>Ἔκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς παρηγημένους μισθοῦσιν εἰργάσθαι τάδε. Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἶον ἄργυρος κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε· τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἴστασθαι βροτῶν πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.</p>	<p>καὶ (συνήθως) δείχνει στους ἀνθρώπους να κάνουν πανουργίες και να γνωρίζουν κάθε ἀνόσιο ἔργο.</p>
310	<p>Ἔκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς παρηγημένους μισθοῦσιν εἰργάσθαι τάδε. Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἶον ἄργυρος κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε· τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἴστασθαι βροτῶν πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.</p>	<p>Ἔκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς παρηγημένους μισθοῦσιν εἰργάσθαι τάδε. Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἶον ἄργυρος κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε· τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἴστασθαι βροτῶν πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.</p>
. ΦΥ	Εἰπεῖν δὲ δώσεις, ἢ στραφεῖς οὕτως ἴα;	Ἔκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς παρηγημένους μισθοῦσιν εἰργάσθαι τάδε. Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἶον ἄργυρος κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε· τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἴστασθαι βροτῶν πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.
ΚΡ	Οὐκ οἶσθα καὶ νῦν ὡς ἀνιαρῶς λέγεις;	Ἔκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς παρηγημένους μισθοῦσιν εἰργάσθαι τάδε. Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἶον ἄργυρος κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε· τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἴστασθαι βροτῶν πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.
ΦΥ	Ἐν τοῖσιν ὧσιν ἢ πὶ τῆ ψυχῆ δάκνη;	Ἔκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς παρηγημένους μισθοῦσιν εἰργάσθαι τάδε. Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἶον ἄργυρος κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε· τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἴστασθαι βροτῶν πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.
ΚΡ.	Τί δὲ ρυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου;	Ἔκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς παρηγημένους μισθοῦσιν εἰργάσθαι τάδε. Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἶον ἄργυρος κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε· τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἴστασθαι βροτῶν πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.
ΦΥ	Ὅ δρῶν σ' ἀνιᾶ τὰς φρένας, τὰ δ' ὧτ' ἐγώ.	Ἔκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς παρηγημένους μισθοῦσιν εἰργάσθαι τάδε. Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἶον ἄργυρος κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε· τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἴστασθαι βροτῶν πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.
ΚΡ.	Οἴμ' ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ.	Ἔκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς παρηγημένους μισθοῦσιν εἰργάσθαι τάδε. Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἶον ἄργυρος κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε· τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἴστασθαι βροτῶν πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.

ΨΥ	Οὐκ οὖν τό γ' ἔργον τοῦτο ποιῶσας ποτέ.	Σε καμιά όμως περίπτωση δεν έχω κάνει βέβαια αυτή την πράξη.
ΚΓ.	Καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδοῦς.	(Ναι, την έκανες) και μάλλον αφού βέβαια πούλησες την ψυχή σου για χρήματα
ΦΥ	Φεῦ ἢ δεινόν, ᾧ δοκεῖ γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖν.	Αλίμονο! Αλήθεια, είναι τρομερό εκείνος που παίρνει αποφάσεις να σχηματίζει εσφαλμένες αντιλήψεις
ΚΡ 325	Κόμψευέ νυν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ φανεῖτέ μοι τοὺς δρώντας, ἔξερεῖθ' ὅτι τὰ δειλὰ κέρδη πημονᾶς ἐργάζεται.	Κάνε τώρα τον έξυπνο με τη λέξη «δόξα». αν όμως δε μου αποκαλύψετε αυτούς που έκαναν αυτά θα διακηρύξετε ότι τα ανέντιμα κέρδη φέρνουν συμφορές.
ΦΥ 330	Ἄλλ' εὐρεθείη μὲν μάλιστ'· ἐὰν δέ τοι ληφθῆ τε καὶ μὴ, τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ, οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ' ἔλθόντα με. Καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς οὐθεὶς ὑφείλω ἰσὺς θεοῦς πολλὴν χάριν.	Μακάρι να βρεθεί και κάτι περισσότερο. όμως είτε βρεθεί είτε όχι. γιατί αυτό θα το κρίνει η τύχη. με κανέναν τρόπο δε θα με δεις εσύ να ξανάρθω εδώ. Γιατί και τώρα αφού σώθηκα χωρίς να το περιμένω και να το ελπίζω, χρωσιώ οίους θεούς μεγάλη ευγνωμοσύνη.

Μετάφραση Αντιγόνης : στίχοι 441-581

Κρ 441	Σὲ δὴ, σὲ τὴν νεύουσαν εἰς πέδον κάρα, φῆς, ἢ καταρνή μὴ δεδρακέναι τάδε;	Σε σένα σε σένα (μιλώ) που σκύβεις κάτω το κεφάλι ομολογείς ή αρνείσαι ότι τα 'κανες αυτά;
Αν	Καὶ φημι δράσαι κοῦκ ἀπαρνούμαι τὸ μῆ.	Και ομολογώ ότι τα 'κανα και δεν το αρνιέμαι.
Κρ 445	Σὺ μὲν κομίζεις ἄν σεαυτὸν ἢ θέλεις ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον· σὺ δ' εἶπέ μοι μὴ μήκος, ἀλλὰ συντόμως, ἦδησθα κηρυχθέντα μὴ πράσσειν τάδε;	Εσύ μπορείς να πας όπου θέλεις εντελώς απαλλαγμένος από τη βαριά κατηγορία Και σὺ περ μισή όχι με πολυλογία αλλά σύντομα ή ξερες ότι είχες διακηρυχθεί να να μην τα κάνει κανείς αυτά;
Αν	Ἦδη· τί δ' οὐκ ἔμελλον; ἐμφανῆ γὰρ ἦν	Το 'ξερα πώς ήταν δυνατό να μην το ξέρω; Αφού ήταν γνωστά σε όλους.
Κρ	Καὶ δὴτ' ἐτόλμας τοῦσδ' ὑπερβαίνειν νόμους; Ὅν γὰρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε, οὐδ' ἢ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη τοιούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισεν νόμους, οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον φόβῳ τὰ σὰ κηρύγμαθ' ὅστ' ἄγραπτα κάσφαλή θεῶν νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν. Ὅν γὰρ τι νῦν γε κάχθες, ἀλλ' αἰεὶ ποτε ζῆ ταῦτα, κοῦδεις οἶδεν ἐξ ὅτου φάνη Τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς φρόνημα δεῖσασ', ἐν θεοῖσι τὴν δίκην δάσειν· θανουμένη γὰρ ἐξήδη, τί δ' οὐ; κεῖ μὴ σὺ προῦκήρυξας. Εἰ δὲ τοῦ χρόνου πρόσθεν θανούμαι, κέρδος αὐτ' ἐγὼ λέγω ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν ὡς ἐγὼ κακοῖς ζῆ, πῶς ὄδ' οὐχὶ κατθανῶν κέρδος φέρει; Οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν παρ' οὐδὲν ἄλλογος· ἀλλ' ἄν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς θανόντ' ἀθαπτον ἠνσχόμεν νέκυν, κεῖνοις ἄν ἦλθουν· τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι. Σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν, οὐχέδ' ἔτι μάρω μαρμίαν ὑφλιοκάναι.	Και πάλι, τόλμησες να παραβείς αυτούς εδώ τους νόμους; (Ναι, τόλμησα). Γιατί δεν ήταν ο Λίας, αυτός που είχε κηρύξει σε μένα αυτά ούτε η Δίκη που κατοικεί μαζί με τους θεούς του κάτω κόσμου, τέτοιους όρισε στους ανθρώπους νόμους, ούτε φανταζόμουν ότι τα δικά σου κηρύγματα έχουν τόση δύναμη, ώστε να μπορείς εσύ, αν και θνητός, να υπερνικήσεις τους άγραφους και απαρασάλευτους νόμους των θεών. Γιατί αυτοί δεν ισχύουν σήμερα μόνο και χθες αλλά από πάντα (έχουν αιώνια ισχύ) και κανείς δε γνωρίζει από πότε φάνηκαν. Γι αυτούς, εγώ δεν είχα σκοπό, επειδή φοβήθηκα την αλαζονεία κανενός ανθρώπου, μπροστά στους θεούς να βρω τιμωρία. γιατί πως θα πεθάνω το 'ξερα καλά, πώς όχι; Κι αν ακόμη εσύ δεν το είχες κηρύξει από πριν. Αν όμως πριν από την ώρα μου θα πεθάνω κέρδος αυτό εγώ το θεωρώ γιατί όποιος ζει μέσα σε μεγάλη δυστυχία, όπως εγώ, πως αυτός όταν πεθάνει δεν είναι κερδισμένος; Έτσι, το να έχω βέβαια αυτή τη μοίρα, καθόλου δε με λυπεί, αν όμως ανεχόμεν (να μένει) ο αδελφός μου που πέθανε (μετά το θάνατό του) άταφο πτώμα, με κείνα θα λυπόμουν, ενώ μ' αυτά εδώ δε θλίβομαι. Αν όμως σου φαίνομαι ανόητη μ αυτά που κάνω τώρα, ίσως θεωρούμαι ανόητη από έναν ανόητο.
Χο 472	Δηλοῖ τὸ γέννημ' ὤμων ἐξ ὤμοῦ πατρὸς τῆς παιδός· εἶκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς.	Δείχνει ο χαρακτήρας της κόρης πως είναι σκληρός από σκληρό πατέρα. και δεν ξέρει να υποχωρεί στις συμφορές.

Kρ	<p>Ἄλλ' ἴσθι τοι τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα πίπτειν μάλιστα, καὶ τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλείστ' ἂν εἰσίδοις.</p> <p>Σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους ἵππους καταρτυθέντας· οὐ γὰρ ἐκπέλει φρονεῖν μέγ' ὅστις δούλος ἐστί τῶν πέλας</p>	<p>Αλλά να ξέρεις ότι τα πιο αλύγιστα φρονήματα συχνά ταπεινώνονται και μπορείς να δεις ότι ο πιο στερεός σίδηρος που πυρακτώθηκε για να γίνει πολύ σκληρός ως πιο πολλές φορές θρυμματίζεται και γίνεται κομμάτια.</p> <p>Και ξέρω πως τα αγριεμένα άλογα τιθασεύονται με μικρό χαλινάρι. γιατί δεν μπορεί να περηφανεύεται όποιος είναι δούλος των άλλων.</p>
480	<p>Αὕτη δ' ὑβρίζειν μὲν τότ' ἐξηπίστατο, νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους· ὕβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἦδε δευτέρα, τούτοις ἐπαυχεῖν καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν.</p>	<p>Αυτή λοιπόν ήξερε πολύ καλά να αυθαδιάζει τότε, όταν παραβίαζε τους θεσπισμένους νόμους.</p>
485	<p>Ἦ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνὴρ, αὕτη δ' ἀνὴρ, εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῆδε κείσεται κράτη.</p>	<p>και τούτο εδώ είναι αυθάδεια δεύτερη, αφού έκανε ό.τι έκανε, να καυχάται γι' αυτή και να χλευάζει (με το κατόρθωμά της) Αλήθεια, τώρα εγώ δε θα είμαι άντρας, αυτή θα είναι άντρας, αν τούτη η νίκη της θα εξακολουθεί να μένει χωρίς τιμωρία.</p>
490	<p>Ἄλλ' εἴτ' ἀδελφῆς εἶθ' ὁμαιμονεστέρα τοῦ παντός ἡμῖν Ζηνὸς Ἐρκείου κυρεῖ, αὕτη τε χῆ ξύναιμος οὐκ ἀλύξετον μόρου κακίστου· καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεύσαι τάφου.</p>	<p>Αλλά είτε είναι κόρη της αδελφής μου είτε η πλησιέστερη συγγενής από όλο το συγγενικό κύκλο, αυτή και η αδελφή της δε θα γλιτώσουν από τον πιο αιμωτικό θάνατο γιατί κι εκείνη κατηγορώ εξίσου για αυτή την ταφή, ότι δηλ. τη σκέφθηκε και τη σχεδίασε.</p>
495	<p>Καί νιν καλεῖτ'· ἔσω γὰρ εἶδον ἀρτίως λυσσῶσαν αὐτήν οἷδ' ἐπ' βολὸν φρενῶν. Φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ἤρησθαι κλοπευδῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων.</p>	<p>Φωνάζτε κι αυτήν. Γιατί πριν από λίγο την είδα μέσα να κάνει σα λυσσασμένη, και δεν έλεγχε τα λογικά της. Συνήθως η ψυχή εκείνων που μηχανεύονται άσχημες πράξεις στο σκοτάδι συνήθως προδίδεται από πριν ως ένοχη</p>
Av	<p>Θέλεις τι μείζον ἢ κατακτεῖναι μ' ἐλών;</p>	<p>Μισώ όμως, βέβαια, και , όταν συλληφθεί κάποιος την ώρα που κάνει το κακό, θέλει ύστερα να το παρουσιάξει ως ωραίο (να το ωραιοποιεί)</p>
Kρ	<p>Ἐγὼ μὲν οὐδέν· τοῦτ' ἔχων ἅπαντ' ἔχω.</p>	<p>Θέλεις να κάνεις τίποτε μεγαλύτερο από το να με συλλάβεις και να με θανατώσεις;</p>
Av	<p>Τί δήμα μέλλεις; ὡς ἐμοὶ ὡν οἶων λόγων ἀρεστὸν οὐδέν, μηδ' ἀρεσθεῖη ποτέ, οὕτω δὲ καὶ σοὶ τὰμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ.</p>	<p>Εγώ τουλάχιστον τίποτε (ενν. δε θέλω) έχοντας αυτό, έχω τα πάντα</p>
500	<p>Καίτοι πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον κατέσχον ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ τιθεῖσα; τούτοις τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν λέγοιτ' ἂν, εἰ μὴ γλώσσαν ἐγκλήῳ φόβος.</p>	<p>Γιατί λοιπόν αργείς; Γιατί τίποτε από τα λόγια σου δεν με ευχαριστεί και μακάρι ποτέ να μη μου είναι ευχάριστο έτσι και σε σένα τα δικά μου (λόγια) είναι φυσικό να σου είναι δυσάρεστα.</p>
505	<p>Ἄλλ' ἡ τυραννὶς πολλὰ τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ κᾶξεστιν αὐτῇ δρᾶν λέγειν θ' ἂ βούλεται.</p>	<p>Και όμως, πού πού θα αιουκώουα λαμπρύτερη δύζα, παρά θάβοντας τον αδελφό μου; Όλοι αυτοί θα ομολογούσαν ότι αυτό τους αρέσει, αν ο φόβος δεν τους έκλεινε το στόμα.</p>
Kρ	<p>Σὺ τοῦτο μοῖνυ πῶνδε Καδμείων ἄρῃς</p>	<p>Αλλά ο τυραννος εκτός από τα πολλά άλλα πλεονεκτήματα που έχει, μπορεί ακόμα και να κάνει και να λει ό,τι θέλει.</p>
Av	<p>Ὅρῳσι χούτοι· σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα.</p>	<p>Εσύ μόνη απ' αυτούς εδώ τους Καδμείους το βλέπεις αυτό.</p>
Kρ	<p>Σὺ δ' οὐκ ἐπαιδῆ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς;</p>	<p>Το βλέπουν κι αυτοί, εξαιτίας σου (για χάρη σου) όμως κλείνουν το στόμα</p>
Av	<p>Οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχθους σέβειν.</p>	<p>Εσύ λοιπόν δε ντρέπεσαι που σκέφτεσαι διαφορετικά απ' αυτούς; (ενν. δε ντρέπομαι) Γιατί καθόλου, δεν είναι ντροπή να τιμάς τ' αδελφια σου.</p>
Kρ	<p>Οὐκουν ὁμαιμος χῶ καταντίον θανάων;</p>	<p>Μήπως δεν ήταν αίμα σου κι αυτός που σκοτώθηκε απέναντι ακριβώς;</p>
Av	<p>Ὅμαιμος ἐκ μίας τε καὶ ταύτου πατρός.</p>	<p>Αίμα μου ήταν, από μια μάνα και τον ίδιο πατέρα.</p>
Kρ	<p>Πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾶς χάριν;</p>	<p>Πώς τότε προσφέρεις τιμές (Πολυνείκη), που ναι ασέβεια για κείνον (Ετεοκλή);</p>
Av	<p>Οὐ μαρτυρῶσει ταῦθ' ὁ καταθανὼν νέκυς.</p>	<p>Δε θα συμφωνήσει μ' αυτά ο σκοτωμένος.</p>
Kρ	<p>Εἴ τοί σφε τιμᾶς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ.</p>	<p>(Θα συμφωνήσει) αν βέβαια τον τιμάς εξίσου με τον ασεβή.</p>
Av	<p>Οὐ γὰρ τι δούλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὦλετο.</p>	<p>Μα δε σκοτώθηκε σαν δούλος αλλά σαν αδελφός.</p>
Kρ	<p>Πορθῶν δὲ τ' νδε γῆν ὁ δ' ἀντιστάς ὑπερ.</p>	<p>Προσπαθώντας όμως να υποτάξει αυτήν εδώ τη χώρα, ενώ ο</p>

		άλλος υπερασπίζοντάς την.
Αν	Ὅμως ὁ γ' Ἄιδης τοὺς νόμους ξέοιδό ποθεῖ.	Ὅμως ο Ἄδης αξιώνει οι νόμοι (της ταφής) να είναι ίσοι.
Κρ	Ἄλλ' οὐχ ὁ χρηστός τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσος.	Αλλά δεν είναι ο καλός στην ίδια θέση με τον κακό, ώστε να λάβει την ίδια τιμή.
Αν	Τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγὴ τάδε;	Ποιος ξέρει αν αυτά είναι δίκαια στον κάτω κόσμο.
Κρ	Οὔτοι ποθ' οὐχάρως, οἷδ' ἔταν ἄννη, φίλος.	Ουδέποτε λοιπόν ο εχθρός δε θα γίνει φίλος, ούτε κι όταν πεθάνει.
Αν	Οὔτοι συνέχθην, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.	Δε γεννήθηκα, για να συμμερίζομαι το μίσος, αλλά την αγάπη.
Κρ 525	Κάτω νυν ἔλθοῦς, εἰ φιλητέον, φίλει κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή.	Ὅταν λοιπόν (τόρα) πας στον κάτω κόσμο, αν πρέπει να αγαπάς, αγαπά. εκείνους, όσο όμως ζω εγώ, γυναίκα δε θα κυβερνήσει.
Χο	Καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἦδ' Ἰσμήνη, φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη· νεφέλη δ' ὀφρύων ὑπερ αἰματόεν βέθος αἰσχύνει, τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν.	Αλλά να, μπροστά στις πύλες αυτή εδώ η Ισμήνη χύνοντας δάκρυα αδελφικής αγάπης και πάνω από τα φρύδια της ένα σύννεφο ασημίζει το κατακόκκινο πρόσωπο της βρέχοντας το ωραίο μάγουλό της.
Κρ 535	Σὺ δ', ἦ κατ' οἴκους ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον τρέφων δὺ' ἄτα κάπαναστάσεις θρόνων, φέρ', εἰπέ δ' μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου φήσεις μετασχεῖν, ἢ ἕομι τὸ μὴ εἰδέναι;	Εσύ, που μέσα στο σπίτι σαν οχιά κρυμμένη κρυφά μου έπινες το αίμα, και δεν ήξερα ότι έτρεφα δυο συμφορές και δυο επαναστάτριες εναντίον του θρόνου μου, εμπρός πες μου λοιπόν, θα ομολογήσεις ότι πήρες μέρος σε τούτη την ιαφή ή θα ορκιστείς πως δεν ξέρεις τίποτα;
Ισ	Δέδρακα τοῦργον, εἶπερ ἦδ' ὄμορροθεῖ, καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.	Την έκανα την πράξη, αν βέβαια και αυτή εδώ συμφωνεί, και πήρα μέρος και δέχομαι την κατηγορία.
Αν	Ἄλλ' οὐκ ἔαοις τούτῳ γ' ἢ δικη σ', ἐπει οὐτ' ἠθέλησας οὐτ' ἐγὼ κοινωσάμην.	Ὅμως δε θα σου το επιτρέψει βέβαια αυτό η δικαιοσύνη, γιατί ούτε θέλησες ούτε εγώ σε έκανα συνεργό μου.
Ισ	Ἄλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι ξύμπλουν ἑμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη.	Αλλά μέσα στις συμφορές σου δεν ντρέπομαι να κάνω τον εαυτό μου ουμμέιχω (ουνιαζιδιώιη) του πάθους.
Αν	Ἦν τοῦργον Ἄιδης χοὶ κάτω ξυνίστορες λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.	Ὁ Ἄδης κι οι θεοί του Κάτω Κόσμου ξέρουν καλά ποιοι έκαναν αυτή την πράξη. Εγώ αυτή που αγαπά με τα λόγια δε τη θεωρώ δικό μου άνθρωπο.
Ισ	Μήτοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσης τὸ μὴ οὐ θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι.	Αδελφή, μη μου αρνηθείς την τιμή μαζί σου να πεθάνω και το νεκρό εξαγνίσω
Αν 545	Μὴ μοι θάνης σὺ κοινά, μηδ' ἄ μὴ ἴθιγες ποιοῦ σεαυτῆς ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγὼ.	Να μην πεθάνεις μαζί μου κι ούτε να κάνεις δικά σου αυτά που δεν άγγιξες θα είναι αρκετό ότι πεθαίνω εγώ.
Ισ	Καὶ τίς βίος μοι σοῦ λελεμμένη φίλος;	Και ποια χαρά θα έχω στη ζωή, αν στερηθῶ εσένα;
Αν	Κρέοντ' ἐρώτα· τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών.	Τον Κρέοντα ρώτα γιατί γι' αυτόν εδώ νοιάζεσαι σὺ.
Ισ	Τί ταῦτ' ἀνίψς μ' οὐδὲν ὠφελουμένη;	Γιατί με πικραίνεις μ αυτά χωρίς κανένα ὄφελος;
Αν	Ἄλγουσσαι μὲν δῆτ'. εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ.	Με πόνω βέβαια το κάνω, αν (ποι) γελῶ εἰς βάρους σου
Ισ	Τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγὼ;	Σε τι λοιπόν, θα μπορούσα να σε ωφελήσω, έστω και τώρα ακόμη;
Αν	Σῶσον σεαυτήν· οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.	Σώσε τον εαυτό σου, (από φθόνο) δε αρνούμαι να γλιτώσεις
Ισ	Οἴμοι τάλαινα, κάμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;	Αλίμονό μου η δύστηχη, και να μη συμμερισθῶ τη δική σου μοίρα;
Αν	Σὺ μὲν γὰρ εἴλου ζῆν, ἐγὼ δὲ κατθανεῖν.	Ναι, γιατί εσύ προτίμησες να ζήσεις, ενώ εγώ να πεθάνω
Ισ	Ἄλλ' οὐκ ἐπ' ἄρρ' τοῖς γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.	Αλλά όχι βέβαια χωρίς να εκφράσω τις δικαιολογίες μου.
Αν	Καλῶς σὺ μὲν τοῖς, τοῖς δ' ἐγὼ ἴδοκουν φρονεῖν.	Εσύ (φαινόσουν ότι σκέφτεσαι) σωστά στα μάτια αυτών εδώ, ενώ εγώ φαινόμουν ότι οκέφιομαι (ουοοιά) οια μάτια των άλλων.
Ισ	Καὶ μὴν ἴση νῶν ἔστιν ἡ ἕαμαρτία.	Κι ὁμως το παράπτωμα είναι ἴσο και για τις δυο μας.
Αν 560	Θάρρει· σὺ μὲν ζῆς, ἢ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανούσιν ὠφελεῖν.	Ἐχε θάρρος εσύ ζεις, η δική μου ὁμως ψυχὴ από καιρό έχει πεθάνει, έτσι που στους νεκρούς να είναι ωφέλιμη.
Κρ	Τὰ παῖδε φημὶ τάδε τὴν μὲν ἀρτίως ἄνουν πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφου.	Απ αυτές εδώ τις δυο κόρες, λεω η μια πριν από λίγο αποδείχτηκε. άμυαλη ενώ η άλλη από την ὥρα που γεννήθηκε.

Ισ	Οὐ γάρ ποτ', ὄναξ, οὐδ' ὄς ἂν βλάστη μένει νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.	Γιατί ποτέ, βασιλιά, δεν μένει ούτε και η φρόνηση που έχουμε έμφυτη σ' αυτούς που δυστυχοῦν αλλά χάνεται
Κρ	Σοὶ γοῦν, ὄθ' εἴλου σὺν κακοῖς πράσσειν κακά.	Εσένα, λοιπόν, σου σάλεψε απ' τη στιγμή που προτίμησες να κάνεις κακά έργα με τους κακούς.
Ισ	Τί γὰρ μόνη μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον;	Και πῶς μπορῶ να ζήσω μόνη χωρίς αυτήν εδώ;
Κρ	Ἄλλ' ἦδε μέντοι μὴ λέγ'· οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι.	Αλλά μη λες ὅμως αυτήν εδώ, γιατί δεν υπάρχει πια
Ισ	Ἄλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου;	: Μα θα σκοτώσεις τη μηνηστή του παιδιού σου;
Κρ	Ἄρῶσιμοι γὰρ χατέρων εἰσὶν γυαί.	Και ἄλλων τα χωράφια εἶναι κατάλληλα για καλλιέργεια.
Ισ	Οὐχ ὡς γ' ἐκείνῳ τῆδε τ' ἦν ἡμοσμένα.	Ὅμως ο γάμος με ἄλλη δε θα εἶναι τόσο ταιριαστός ὅσο μεταξύ εκείνου και αυτής
Κρ	Κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἱέσι στυγῶ.	Εγὼ μισῶ γυναῖκες κσκές για τα παιδιά μου.
Αν	᾿Ω φίλταθ' Αἴμον, ὡς σ' ἀτιμάζει πατήρ.	Αἴμονα πολυαγαπημένε πόσο σε προσβάλλει ο πατέρας σου!
Κρ	᾿Αγαν γε λυπεῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος.	Πολύ, ἀλήθεια, με σκοτίζειςκι εσὺ κι ο γάμος σου
Χο	᾿Πι γὰρ στερήσεις τῆσδε τὸν σαυτοῦ γόνον,	Αλήθεια. θα στερήσεις τὸ σπλάγχνο σου απ' αὐτὴν εδώ,
Κρ	᾿Αιδης ὁ πάυσαν τούσδε τοὺς γάμους ἐμοί.	Εἶναι ὁ Ἄδης που θα τερματίζει το γάμο αὐτό για μένα.
Χο	Δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τ' ἔνδε κατθανεῖν.	Ἐχει αποφασιστεῖ. καθὼς φαίνεται, να πεθάνει τούτη δω.
Κρ	Καὶ σοί γε κάμοι. Μὴ τριβάς ἔτ', ἀλλὰ νιν κομίζετ' εἴσω, δμῶες· ἐκδέτους δὲ χρὴ γυναῖκας εἶναι τάσδε μὴδ' ἀνεμμένας. Φεύγουσι γὰρ τοι χοῖ θρασεῖς, ὅταν πέλας ἦδη τὸν ᾿Αιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου.	Κι ἀπὸ σένα, βέβαια, κι ἀπὸ μένα. Μὴ χρονοτριβεῖτε πια, ἀλλὰ φέρτε τη μέσα, δούλοι' (ἀπὸ δω κι εμπρός) πρέπει οἱ γυναῖκες αὐτές να εἶναι φυλακισμένες κι ὄχι ελεύθερες γιατί. βέβαια, κι οἱ θρασεῖς προσπαθοῦν να ξεφύγουν, ὅταν βλέπουν πια το χάρο, κοντὰ στη ζωὴ τους.

Μετάφραση Αντιγόνης : στίχοι 635-780

635	Αι	Πάτερ, σός εἰμι· καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων χρηστὰς ἀπορθοῖς, αἷς ἔγωγ' ἐφέψομαι.	Πατέρα, δικός σου εἶμαι και συ ἔχοντας σωστές σκέψεις με καθυδηγείς οὐνοῦ αἰς οὐλοῖες ἐγώ, βέβαια θα ακολουθήσω
637		Ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξιάσεται γάμος μείζων φέρεσθαι σοῦ καλῶς ἡγουμένου.	Γιατί κανένα γάμο δε θα θεωρήσω τόσο σπουδαίο, ὥστε να τον βάλω πάνω ἀπὸ τη δική σου συνετὴ καθοδήγηση
639	Κρ	Οὕτω γάρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν, γνώμης πατρῶας πάντ' ὀπισθεν ἐστάναι.	(Ναι) γιατί ἔτσι πρέπει, παιδί μου, να φρονεῖς, να ακολουθεῖς δηλαδή σε ὅλα την πατρικὴ συμβουλή.
641		Τούτου γὰρ οὐνεκ' ἄνδρες εὐχονται γονὰς κατηκούς φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν, ὡς καὶ πᾶν ἔχθρὸν ἀντηγίνωνται κακοῖς καὶ τὸν φίλον τιμᾶσιν ἐξ ἴσου πατρί.	Γιατί, γι' αὐτό, οἱ ἄνθρωποι εὐχονται, ἀφοῦ ἀποκτήσουν παιδιά υἱάκουα, στα σπίτια τους να τα ἔχουν και για να εκδικούνται τον εχθρό με κακά και για να τιμούν το φίλο, ὅπως ακριβῶς ο πατέρας
645		Ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιτῦει τέκνα, τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὐτῶ πόνους φύσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἔχθροῖσιν γέλων;	Αντίθετα, ὅποιος γεννάει παιδιά ἀχρηστα τι ἄλλο θα ἔλεγε πως γέννησε αὐτὸς παρὰ βίασана για τον εαυτό του κι πολὺ γέλιο (αφορμὴ για πολλὰ γέλια) στους εχθρούς του;
650		Μὴ νῦν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς γυναικὸς οὐνεκ' ἐκβάλλης, εἰδὼς ὅτι ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίνεται, γυνὴ κακὴ ξύνενος ἐν δόμοις. Τί γὰρ γένοιτ' ἂν ἕλκος μείζον ἢ φίλος κακός;	Ποτέ, παιδί μου, να μην ἀλλάξεις τις τωρινές σου σκέψεις ἀπὸ ἔρωτα για μια γυναίκα, γνωρίζοντα ὅτι αὐτὸ γίνεται παγερό ἀγκάλιασμα, μια γυναίκα ὅταν κακὴ σύζυγος μέσα στο σπίτι. γιατί τι θα μπορούσε να γίνει πληγὴ μεγαλύτερη ἀπὸ τον κακὸ φίλο;
655		Ἄλλὰ πτύσας ὡσεὶ τε δυσμενὴ μέθεος τὴν παῖδ' ἐν Ἄιδου τ' ἔνδε νυμφεῦειν τινί. Ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἶλον ἐμφανῶς ἐγὼ πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην, ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει, ἀλλὰ κτενῶ. Πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία ξύναιμον· εἰ γὰρ δὴ τὰ γ' ἐγγενὴ φύσει ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους.	Αλλά περιφρονώντας την σαν να ἦταν εχθρός σου, ἄφησε αὐτὴν την κόρη να πάει στον Ἄδη να παντρευτεῖ κάποιον. Γιαὶ ἐγώ, ἀφοῦ ἦν ἐμιαυα εἰ' αὐτοφάρω αὐτὴ μόνη αἰὼ ὄλους τους πολίτες να παραβαίνει τη διαταγὴ μου, δε θα βγω βέβαια ψεύτης μπροστὰ σ' ὄλους τους πολίτες, ἀλλὰ θα την θανατώσω. Γι' αὐτὰ, ας επικαλεῖται το Δία, τον προστάτη της συγγένειας, γιατί ἀσφαλῶς ἀν τους φυσικούς μου συγγενεῖς ἀναθρέψω, ὥστε να εἶναι ἀπειθαρχοι. Θα εἶμαι ὑποχρεωμένος να ἀνέχομαι πολὺ πιο ἀπειθαρχοὺς τους ξένους.
660		Ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ' ἀνήρ χρηστός, φανεῖται κἂν πόλει δίκαιος ἄν. Ὅστις δ' ὑπερβάς ἢ νόμους βιάζεται ἢ τοῦπιτάσσειν τοῖς κρατύνουσιν νοεῖ, οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν.	Γιατί ὅποιος στους δικούς του εἶναι ἄνθρωπος σωστός, θα ἀπαδειχτεῖ ὅτι εἶναι δίκαιος και στους πολίτες Αν κάποιος ὅμως ἀθαιρετώντας ἢ παραβιάζει τους νόμους ἢ σχεδιάζει να δίνει διαταγές σ' αὐτούς που κυβερνοῦν, δεν εἶναι δυνατὸ αὐτὸς ἐπαινεῖται ἀπὸ μένα.
665		Ἄλλ' ὄν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν καὶ ομικρὰ καὶ δίκαια καὶ ἰάνανίαια.	Μα ὁποιοδήποτε η πόλη ἐκλέξει ἄρχοντα, πρέπει να τον υπακοῦν ὄλοι και στα μικρά και στα δίκαια και στα ἀντίθετά τους.
670		Καὶ τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοῖην ἐγὼ καλῶς μὲν ἄρχειν, εὐ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν, δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον μένειν δίκαιον κάγαθὸν παραστάτην.	Και ἐγὼ θα μπορούσα να πιστέψω ὅτι ἕνας τέτοιος ἄνδρας θα εἶχε τη θέληση και να κυβερνά καλά και καλά να κυβερνιέται και ἀν ἔχει παραταχθεῖ στη θύελλα της μάχης ὅτι θα ἔμενε πιστός και γενναῖος σύντροφος
675		Ἄναρχίας δὲ μείζον οὐκ ἔστιν κακόν· αὕτη πόλεις ὄλλουσιν, ἢδ' ἀναστάτους οἴκουσιν εἴθισιν, ἴδε συμμάχου δορός τροπὰς καταρρήγνυσι· τῶν δ' ὀρθουμένων σφάζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἢ πειθαρχία. Οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις, κοῦτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα·	Κι αἰ' τὴν ἀναρχίᾳ μεγαλύτερο κακὸ δεν υἱάρχει. αὐτὴ καταστρέφει πόλεις, αὐτὴ ἀναστατώνει (διαλύει) σπίτια, αὐτὴ κάνει να σπάσει η παράταξη συμμαχικὸ στρατοῦ και να τραπεί σε ἀτακτη φυγὴ ἢ πειθαρχία ὁμως σάζει τους πολλούς ἀπὸ αὐτούς που πειθαρχοῦν.
680		κρεῖσσον γάρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἄνδρὸς ἐκπεσεῖν, κοῦκ ἂν γυναικῶν ἦσσανες καλοῖμεθ' ἄν.	Ἐτσι πρέπει να υπερασπίζεται κανεὶς τους νόμους και με κανένα τρόπο δεν πρέπει να νικιέται ἕνας ἄντρας ἀπὸ μια γυναίκα γιατί εἶναι προτιμότερο, ἀν βέβαια πρέπει, να χάσουμε την εξουσία ἀπὸ ἕνα ἄντρα και δε θα μπορούσαν να μας ἀποκαλέσουν κατώτερους ἀπὸ γυναίκες

681	Χο	Ἡμῖν μὲν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα, λέγειν φρονούντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι.	Σε μας τουλάχιστον. αν από τα γερατεία δεν έχουμε χάσει το νου, φαίνεσαι ότι μιλάς οσοιά, για όσα κάνεις λόγο.
685	Αί	Πάτερ, θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας, πάντων ὅσ' ἐστὶ χρημάτων ὑπέρτατον· Ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε, οὔτ' ἂν δυναίμην μήτ' ἐπισταίμην λέγειν γένοιτο μεντᾶν χᾶτέρῳ καλῶς ἔχον.	Πατέρα, οι θεοὶ προικίζουν τους ανθρώπους με φρόνηση, το πιο πολύτιμο από όλα τα πράγματα. Κι εγώ ότι δε λες σωστά αυτά εδώ ούτε θα μπορούσα και μακάρι να μη μάθω να πω. Θα μπορούσε όμως κάποιος άλλος να έχει κάποια σωστή γνώμη.
690		Σοῦ δ' οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν ὅσα λέγει τις ἢ πράσσει τις ἢ ψέγειν ἔχει· τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψη κλύων.	Ὅπως και να ‘ ναι πάντως από τη φύση μου ἔχω χρέος να προσέχω από πριν για σένα όλα, όσα λει κάποιος ή κάνει ή μπορεί να σε κατηγορεί Γιατί το βλέμμα σου προκαλεί φόβο στον πολίτη (άνδρα της πόλης) για τέτοια λόγια (= όταν λει τέτοια λόγια), ώστε να μη ευχαριστιέσαι ακούγοντάς τα.
695		Ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε, τὴν παῖδα ταύτην οἷ' ὀδύρεται πόλις, πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιωτάτη κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει·	Σε μένα όμως είναι δυνατό, εξαιτίας της ασημότητας της θέσης μου, ν' ακούω αυτά εδώ, πόσο δηλαδή η πόλη θρηνεί την κόρη αυτή. (λέγοντας) πόσο αιμωτικά πεθαίνει, σαν να ήταν η χειρότερη από όλες τις γυναίκες για μια τόσο ένδοξη πράξη
700		ἦ τις τὸν αὐτῆς αὐτάδελφον ἐν φοναίῃς πεπῶτ' ἄθραπτον μ'θ' ὑπ' ὤμηστων κυνῶν εἶσας ὀλέσθαι μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινος οὐχ ἦδε χρυσοῦς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;	γιατί αυτή που τον αδελφό της, πεσμένο μέσα στο αίμα άταφο δεν άφησε να κατασπαραχθεῖ από τα άγρια σκυλιά ούτε από κάποιο όρνιο. δεν αξίζει αυτή εδώ να τιμηθεῖ με λαμπρή τιμή;
705		τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις, Ἐμοὶ δέ σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ, οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτήμα τιμιώτερον· τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος εὐκλείας τέκνοις ἀγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων ματρί;	Τέτοια σκοτεινὴ φήμη κυκλοφορεῖ κρυφά Για μένα όμως, πατέρα, δεν υπάρχει πολυτιμότερο απόκτημα από τη δική σου ευτυχία
710		Μὴ νυν ἐν ἦθος μούνον ἐν σαυτῷ φόρει ὡς φῆς σὺ, κούδεν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν· ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, ἢ γλῶσσαν, ἢν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν, οὕτω διακλυθένειε ἀφθιουαν κενυί.	γιατί ποια χαρά είναι μεγαλύτερη για τα παιδιά από τη δόξα του ευτυχισμένου πατέρα. ή ποια (χαρά) για τον πατέρα (από τη δόξα που προέρχεται) από τα παιδιά Μην έχεις λοιπόν μέσα σου έναν τρόπο σκέψης μόνο, ό,τι δηλαδή αυτό που λες εσύ, είναι σωστό και τίποτα άλλο Γιατί όσοι νομίζουν ότι μόνο αυτοί σκέπτονται σωστά ή ότι έχουν γλώσσα ή ψυχή (θάρος) που κανένας άλλος δεν έχει, αυτοί, όταν (ανοιχθούν και) εξετασθούν σε βάθος βρίσκονται (φαίνονται) ότι είναι άδειοι
715		Ἄλλ' ἀνδρα, κεῖ τις ἢ σοφός, τὸ μανθάνειν πόλλ' αἰσχροὺν οὐδὲν καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.	Αντίθετα για έναν άνθρωπο και αν ακόμη κάποιος είναι σοφός, δεν είναι καθόλου ντροπή να μαθαίνει πολλά και να μη παρατραβάει το σκοινί.
720		Ὅρθς παρὰ ρείθροισι χειμάρροισι ὅσα δένδρων ὑπεῖκει, κλώνας ὡς ἐκσφίζεται, τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται. Αὐτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατὴ πόδα τείνας ὑπεῖκει μηδέν, ὑπίοις κάτω στρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται. Ἄλλ' εἶκε θυμῷ καὶ μετάστασιν δίδου. Γνώμη γὰρ εἶ τις κάπ' ἐμοῦ νεωτέρου πρόσεστι, φῆμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ φύναι τιν' ἀνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων· εἰ δ' οὖν, φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτη ρέπειν, καὶ τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν.	Βλέπεις κοντά στο ορμητικό ρεύμα όσα δέντρα υποχωροῦν (λυγίζουν) πως διασώζουν τα κλαδιά, ενώ όσα αντιστέκονται χάνονται σύρριζα Επίσης όποιος τεντώνει πολύ τα πανιά του πλοίου και δεν τα χαλαρώνει καθόλου στον άνεμο αφού αναποδογυρίσει (το πλοίο) ταξιδεύει στο εξής με ανεστραμμένα τα καθίσματα των κωπηλατών. Μα δώσε τόπο στην οργή και άλλαξε γνώμη. Κι αν μπορώ κι εγώ να προσθέσω κάποια γνώμη, παρ' ότι νεότερος, εγώ βέβαια λει ότι το πιο καλό είναι να γεννιέται κανείς πάνσοφος.
			Αν όμως (δε γεννιέται τέτοιος), γιατί συνήθως δε συμβαίνει έτσι, είναι καλό να μαθαίνει και από όσους μιλοῦν ορθά.

725	XO	Ἄναξ, σέ τ' εἰκός, εἴ τι καίριον λέγει, μαθεῖν, σέ τ' αὖ τοῦδ'· εὖ γάρ εἴρηται διπλῆ.	Βασιλιά, είναι λογικό. αν λει κάτι εὔστοχο, ν' ακούσεις, κι εσύ πάλι αυτόν .εδώ. γιατί σωστά λόγια έχουν ειπωθεί κι από τους δύο
	KP	Οἱ τηλικοῖδε καὶ διδασζόμεσθα δὴ φρονεῖν ὑπ' ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν;	Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία καὶ θα διδασχτοῦμε λοιπὸν νὰ σκεφτόμαστε σωστά ἀπὸ ἓναν ἀντρα τόσο νέο στὴν ἡλικία;
	AI	Μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος, οὐ τὸν χρόνον χρῆ μᾶλλον ἢ τὰργα σκοπεῖν.	Νὰ μὴ διδασχτεῖς τίποτε τὸ ἀδικο κι ἀν ἐγὼ εἶμαι νέος, δὲν πρέπει νὰ κοιτᾶς πιο πολὺ τὰ χρόνια μου ἀλλὰ τὰ ἔργα μου.
730	KP	Ἔργον γὰρ ἔστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν;	Εἶναι λοιπὸν πράξη σωστὴ νὰ τιμᾶ κανεῖς ὅσους παρανομοῦν;
	AI	Οὐδ' ἂν κελεύοσαιμ' εὐσεβεῖν ἔς τοὺς κακοῦς.	(ὄχι μόνο ἐγὼ δὲν τιμῶ τοὺς κακοῦς) ἀλλὰ οὔτε καὶ θα συμβούλευα κανέναν νὰ τιμᾶ τοὺς κακοῦς
	KP	Οὐχ ἦδε γὰρ τοιῶδ' ἐπιλήπται νόσῳ;	Αὐτὴ ἐδῶ λοιπὸν δὲν ἔχει προσβληθεῖ ἀπὸ τέτοια ἀρρώστια;
	AI	Οὐ φησι Θήβης τῆσδ' ὀμόπολις λεῶς.	Δὲν τὸ παραδέχεται αὐτὸ ὅλος ὁ λαὸς αὐτῆς ἐδῶ τῆς Θήβας.
	KP	Πόλις γὰρ ἡμῖν ἄμειν χρῆ τάσσειν ἔρεϊ;	δηλαδὴ ἡ πόλις θα μὰς πει ὅσα πρέπει ἐγὼ νὰ διατάζω;
735	AI	Ὅρῳς τόδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος;	Βλέπεις πὼς ἔχεις πει αὐτὸν τὸν λόγο σαν μωρὸ παιδί (ἀνόητος);
	KP	Ἄλλω γὰρ ἢ μοι χρῆ με τῆσδ' ἄρχειν χθονός;	Για λογαριασμό ἄλλου ἢ για δικό μου πρέπει ἐγὼ νὰ κυβερνώ αὐτὴν ἐδῶ τὴν χώρα,
	AI	Πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ' ἦτις ἀνδρὸς ἔσθ' ἑνός.	(ἐνν. Ναι για σένα καὶ για τὸ λαὸ πρέπει νὰ κυβερνᾶς), γιατί δὲν ὑπάρχει πόλις που νὰ ἀνήκει σε ἓναν ἄνθρωπο
	KP	Οὐ τοῦ κρατοῦντος ἢ πόλις νομίζεται;	ἡ πόλις δε (θεωρεῖται ὅτι) ἀνήκει στὸν ἀρχοντα,
	AI	Καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.	Ὡραία, βέβαια, ἐσὺ θα κυβερνοῦσες μόνος σου μιὰ ἐρημὴ χώρα;
740	KP	Ὅδ' ὡς ἔοικε, τῆ γυναικὶ συμμαχεῖ.	Αὐτὸς ἐδῶ, ὅπως φαίνεται εἶναι συμμάχος τῆς γυναίκας.
	AI	Εἶπερ γυνὴ σύ σου γὰρ οὖν προκῆδομαι.	(Ναι) ἀν βέβαια εἶσαι σὺ γυναίκα. γιατί για σένα πράγματι προνοῶ.
	KP	ᾧ παγκάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί;	Ἀχρεῖς, ἐνῶ ἔρχουαι ν' ἀντιδικήσεις με ἰὼν πατέρα σου,
	AI	Οὐ γὰρ δικάϊα σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὄρω.	(Ναι) γιατί σε βλέπω νὰ παίρνεις ἀδίκες ἀποφάσεις
	KP	Ἄμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμάς ἀρχὰς σέβων;	ἐνεργῶ ἀδικο λοιπὸν τιμώντας τὴν ἐξουσία μου;
745	AI	Οὐ γὰρ σέβεις, τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν.	(Ναι) γιατί δὲν τὴν τιμᾶς, ὅταν, βέβαια καταπατεῖς τοὺς νόμους τῶν θεῶν.
	KP	ᾧ μιαρὸν ἦθος καὶ γυναικὸς ὕστερον	Πρόστυχε χαρακτῆρα καὶ δούλε μιὰς γυναίκας
	AI	Οὐ τᾶν ἔλοις ἦσσω γε τᾶν αἰσχυρῶν ἐμέ.	(ναι, μπορεῖ νὰ εἶμαι δούλος), ἀλλὰ δε μπορεῖς νὰ με βρεῖς νὰ υποκῶπτω σε αἰσχυρὲς πράξεις.
	KP	Ὅ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὁδε.	τὰ λόγια σου αὐτὰ ἐδῶ βέβαια ὅλα για ἐκεῖνη (εἶναι).
	AI	Καὶ σοῦ γε κάμοῦ, καὶ θεῶν τᾶν νεττέρων.	Καὶ για σένα, βέβαια, καὶ για μένα καὶ για τοὺς θεοὺς τοῦ κάτω κόσμου (ἐνδιαφέρομαι)
750	KP	Ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς.	Μὲ κανένα τρόπο δε θα παντρευτεῖς ποτε πια ζωντανὴ αὐτὴ.
	AI	Ἦδ' οὖν θανεῖται καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινα.	Αὐτὴ, βέβαια θα πεθάνει καὶ με τὸ θάνατό τῆς θα σκοτᾶσει κάποιον.
	KP	Ἦ κάπαπειλῶν ᾧδ' ἐπεξέρχη θρασύς	Ἀλήθεια, ἔρχουαι ἐναντίον μου με τόσο θράσος, ὥστε νὰ με ἀπειλεῖς ἀκόμα;
	AI	Τίς δ' ἔστ' ἀπειλὴ πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν;	Καὶ ποια ἀπειλὴ εἶναι νὰ μιλά κανεῖς σε ἀνόητες γνώμες;
	KP	Κλαίων φρενώσεις, ᾧν φρενῶν αὐτὸς κενός.	Κλαίγοντας θα με συνειτίσεις, ἀν κι εἶσαι ὁ ἴδιος ἀμυαλός.
755	AI	Εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ', εἶπον ἂν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν	Ἀν δὲν ἦσουν πατέρας μου, θα ἔλεγα πὼς ἐσὺ δε σκέφτεσαι σωστά.
	KP	Γυναικὸς ᾧν δούλευμα, μὴ κῶτιλλέ με.	Μὴ με κολακεῦεις με πολλὰ λόγια (φλυαρεῖς), ἐνῶ εἶσαι δούλος μιὰς γυναίκας.
	AI	Βούλει λέγειν τι καὶ λέγων μηδὲν κλύειν	Θέλεις νὰ λες κάτι καὶ νὰ μὴ παίρνεις καμιά ἀπάντηση στα λόγια ;

	KP	Ἄληθες; ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὀλυμπον, ἴσθ' ὅτι,	Ἀλήθεια; Ἀλλὰ μα τὸν ἴδιο τὸν Ὀλυμπο, νὰ ξέρεις ὅτι δε θα
--	----	---	---

760		χαίρων ἐπὶ νόγοισι δειννάσεις ἐμέ. Ἔλαγε τὸ μῖσος, ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα παρόντι θνήσκη πλησία τῷ νυμφίῳ	με βρίζεις ἀτιμώρητα με τις συνεχεῖς κατηγορίες Οδήγησε τη μισητή (γυναίκα) για να πεθάνει αμέσως μπροστά στα μάτια του κοντά, παρουσία του μνηστήρα της.
765	ΑΙ.	οὐθ' ἦδ' ὀλείται πλησία, σὺ τ' οὐδαμᾶ τοῦμὸν προσόψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὄρων, ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνη ξυνών.	Όχι βέβαια (ενν. δε θα πεθάνει). αυτό ποτέ μην το φανταστείς, ούτε θα πεθάνει αυτή κοντά μου τουλάχιστον, και εσύ ποτέ πια δε θα δεις το πρόσωπό μου, κοιτάζοντας με τα μάτια (σου), για να δείχνεις τη τρέλα σου σε όσους από τους φίλους σου μπορούν να την ανεχτούν.
	ΧΟ	Ἄνηρ, ἄναξ, βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς νοῦς δ' ἐστὶ τηλικούτος ἀλγ' ὅσας βαρύς.	Ο άντρας, βασιλιά, έφυγε από την οργή του βιαστικά και η ψυχή τόσο νέου ανθρώπου, αν πονέσει είναι επικίνδυνη.
		Δράτῳ, φρονεῖτω μείζον ἢ κατ' ἀνδρ' ἰών τά δ' οὖν κόρα τῶδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου.	Πηγαίνοντας ας κάνει κι ας μεγαλοπιάνεται περισσότερο από ό,τι ταιριάζει σ' έναν άνθρωπο. όμως τούτες τις δυο κόρες δε θα τις γλιτώσει από το θάνατο.
770	ΚΡ	Ἄμφω γὰρ αὐτῷ καὶ κατακτείναι νοεῖς;	Αλήθεια, σκέφτεσαι να σκοτώσεις και τις δύο αυτές;
	ΚΡ.	Οὐ τ' ν γε μὴ θιγούσαν· εὐ γὰρ οὖν λέγεις.	Όχι, βέβαια αυτήν που δεν άγγιξε (το νεκρό). σωστά μιλάς αλήθεια
	ΧΟ	Μόρῳ δὲ ποίῳ καὶ σφε βουλευῆ κτανεῖν;	Και με ποιον τρόπο σκέφτεσαι να τη θανατώσεις;
775	ΚΡ.	Ἄγων ἔρημος ἐνθ' ἂν ἢ βροτῶν στίβος κρύψῳ πετρώδει ζῶσαν ἐν κατάρυχι, φορβῆς τοσοῦτον ὡς ἄγος μόνον προθεῖς, ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγη πόλις κάκεϊ τὸν Ἄιδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν, αἰτουμένη που τεύχεται τὸ μὴ θανεῖν, ἢ γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαυθ' ὅτι πόνος περισσός ἐστι τᾶν Ἄιδου σέβειν.	Αφού την οδήγησω εκεί όπου υπάρχει απάτητος δρόμος, θα την θάψω ζωντανή σε πέτρινη σπηλιά, προσφέροντας τροφή τόση. ώστε απλώς να αποτρέψει το μίασμα για να αποφύγει το μίασμα όλη η πόλη. Κι εκεί παρακαλώντας τον Άδη, που είναι ο μόνος απ' τους θεούς που σέβεται, ίσως γλιτώσει το θάνατο, ή τουλάχιστον θα μάθει, αν κι αργά, ύι είναι μάταιος κόπος να υμά κανείς όσους βρίσκονται στον Άδη.